

IZJAVA SVJEDOKA

Zovem se Stig Sandgren, i glavni sam policijski inspektor u Švedskoj, zaposlen u štokholmskoj policiji. Rođen sam 17. rujna 1946. Moja je adresa [REDACTED]

U ljeto 1993. Raspoređen sam UNCIVPOL-u /Civilnoj policiji UN-a/ pri snagama UNPROFOR-a za Sektor jug u Hrvatskoj. Stigao sam 4. srpnja 1993. Raspoređen sam u Sektor jug u postaju Civilne policije u Gračacu. Moje je radno mjesto bilo časnik za humanitarna pitanja u toj postaji Civilne policije.

To je bila moja prva misija za UN. Ponovno sam raspoređen od 11. travnja 1997. do 13. prosinca 1997. u UN IPTF u Bosni.

Medački džep nalazio se u tzv. "Ružičastoj zoni", izvan područja odgovornosti UN-a. Do siječnja 1993., Civilna je policija imala pristup tom području i u Medaku se nalazila postaja Civilne policije. No u vrijeme kad sam ja stigao, pa sve do napada 9. rujna 1993., Medački džep je bio zatvoreno područje za UN. Nikad tamo nisam bio prije napada.

Prije napada sam čuo da na nekoliko kuća u Medačkom džepu, blizu crte sukoba kod Gospića, ima ratnih oštećenja iz 1991., ali inače nisam imao informacija o bilo kakvim drugim štetama u Medačkom džepu.

Prema popisu stanovništva, u Medačkom bi džepu trebalo živjeti otprilike 800 ljudi. Prema bilješkama koje sam u to vrijeme vodio, prije rata 1991. u Počitelju je bilo 780 stanovnika, u Divoselu 344 stanovnika, od kojih 304 Srba, 14 Hrvata i 16 ostalih. U Čitluku je bilo 129 stanovnika, od kojih 120 Srba, 3 Hrvata i 6 ostalih. Pretpostavljam da ti podaci potječu iz "Popisa stanovništva 1991" i "Croatia Statistico 1992", i mislim da sam ih dobio od lokalnih srpskih vlasti ili od Civilnog odjela ili od UNHCR-a. Od Matičnog ureda, organa lokalne srpske vlasti, dobio sam podatak da je 371 osoba živjela u kućama uništenima tijekom napada u rujnu 1993. Prema mojim bilješkama, taj podatak sam dobio na sastanku 28. listopada 1993.

Naredeno mi je da se pridružim timu za pretraživanje terena kanadskog bataljuna. Ušli smo u Medački džep 16. rujna 1993. u 15:00 sati, nakon što smo čekali od deset sati ujutro. Ušao sam s kanadskom Delta Company, i zajedno s - između ostalih - Larson Lennartsonom, Klausom Byrjalsenom i Martinom Drewom.

Kad smo ušli u Medački džep, ugledali smo prizore kakvi se vide na kraju ratnog filma nakon bitke: sve je spaljeno ili gori.

Posljednja razaranja koja su nas dočekala izvršena su od deset sati tog jutra.

Čuli smo brojne snažne eksplozije. Možda je bilo 15 eksplozija na sat, od deset sati, a to se nastavilo cijeli dan. Kroz isto to vrijeme vidjeli smo stupove dima kako se dižu s područja odakle smo čuli eksplozije. Dim se počeo dizati nakon što smo čuli prve eksplozije.

U svom dnevniku nemam zabilježene eksplozije 15. rujna.

Vidio sam kuće u plamenu i kuće koje su bile dignute u zrak. Mrtve domaće životinje ležale su uokolo: krave, svinje, ovce. Činilo se da su ustrijeljene, i nedavno ubijene, jer su ležale u lokvama krvi koje su još bile crvene boje.

Nismo vidjeli puno mrtvih konja, premda je gotovo svako imanje imalo konje. Uvjeran sam da su Hrvati odveli konje sa sobom natrag u Gospić.

U prvom selu u koje smo došli, Donjem Selu, primijetili smo skupinu vojnika u maskirnim uniformama s hrvatskim grbovima. Odlazili su s tog područja. Ti su vojnici djelovali razmjerno svježe.

Negdje sam također ugledao tamnoplavi oklopni transporter. Bio je iste boje kakvu su rabile hrvatska policija ili specijalna policija.

Ispred Medačkog džepa, na prijelazu kod Ličkog Ribnika, primijetio sam redovnu hrvatsku civilnu policiju kako regulira promet. Vraćali su vozila UN-a u Medak.

U automobilu s kojim smo se dovezli na to područje, s nama je bio jedan srpski civil kako bi identificirao leševe na koje bismo mogli naići. Ali nismo našli nikakvih leševa, samo uništene kuće. Nije se pojavio nijedan preživjeli.

Kod nekih od tih kuća, namještaj i kućanski aparati ležali su razbacani ispred kuća. Izgledalo mi je kao da su kuće opljačkane, ali nisu odnijeli sve stvari sa sobom. Ama baš sve je bilo izbačeno i pobacano po zemlji. Ono što je ostalo ležati na zemlji, izgledalo je kao bezvrijedno smeće.

U većini kuća dignutih u zrak nije ostalo ama baš nikakvog namještaja. Sve je izgledalo opljačkano.

Također je bilo tipično da su stvari bile pobacane u tamošnje bunare. U Medačkom džepu nije bilo bunara koji nije bio zagađen nekim smećem.

Poljoprivredni strojevi koje smo našli bili su izrešetani mecima ili zapaljeni. Čak su i motor i akumulator bili uništeni mecima. Činilo se da je sve što je ostalo iza Hrvata neupotrebljivo. Budući da nismo našli puno traktora i ostalih poljoprivrednih strojeva u odnosu na broj imanja na tom području, pretpostavio sam da su Hrvati odvezli traktore itd., koje su uspjeli pokrenuti.

Radio sam u Medačkom džepu do potkraj listopada 1993. i u tom sam razdoblju bio u Medačkom džepu gotovo svaki dan.

Nikad nisam vidio nijednu neoštećenu kuću, sve su bile ili spaljene, ili raznesene eksplozivom ili oboje. Nekoliko je kuća imalo i oštećenja iz ratnih aktivnosti; možda je 10-15 kuća bilo oštećeno izravnim topničkim pogocima.

Vidio sam neke tragove topničkih i minobacačkih položaja, ali ne i ostatke oružja. Bilo je teško reći što je bilo novo, a što staro, jer je prije toga padala kiša, pa su čak i svježe iskopani rovovi bili puni vode i izgledali staro.

Vidio sam nekoliko praznih sanduka streljiva. Ležali su odbačeni na mnogim mjestima u Medačkom džepu.

Na nekoliko mjesta u Medačkom džepu primijetio sam na zemlji kirurške rukavice koje su djelovale rabljeno i prazne kutije u kojima su bile gumene rukavice. Stekao sam dojam da su Hrvati uklonili tijela, a rukavice potom odbacili.

Na nekoliko smo mjesta našli prazne kontejnere. Bili su načinjeni od čvrste ljepenke, crne sa žutim obručem. Na njima je nešto pisalo žutim slovima, ćirilicom ili možda latinicom. Bili su cilindrični, možda široki 300 mm a visoki 4-500 mm. Jedan od vojnika mi je rekao da su to kontejneri za mine.

Ja sam školovani miner (bärgsprenger) i radio sam to 10 godina prije no što sam se zaposlio u policiji. Minirao sam kamenje, ali sam rušio i tvorničke dimnjake, vodotornjeve itd. Mogu procijeniti čim pogledam neku ruševinu je li zgrada uništena eksplozivnim sredstvima postavljenima na jednom ili više mjesta u zgradi, ili topničkom ili minobacačkim granatama izvana.

Razorene kuće koje sam vidio u Medačkom džepu očito su bile uništene minama ili sličnom snažnom eksplozivnom napravom smještenom u zgradi. Bile su uništene eksplozivima koji su djelovali u krug od 360 stupnjeva. Te kuće nije uništilo topništvo, jer ono ostavlja potpuno drukčije posljedice.

Kuće u Medačkom džepu izgledale su vrlo sustavno uništavane. Sve su te razorene zgrade bile uništene na isti način, a uništavanje eksplozivima jamačno je izvršilo osoblje s barem minimalnim znanjem o uništavanju zgrada na taj način. Po mnogim je ruševinama bilo očito da je eksplozivna naprava smještena blizu dimnjaka ili stubišta kako bi se uništila potporna struktura zgrade.

Moj je dojam bio da su zgrade, koje ne bi lako progutao plamen, dignute u zrak. Neke su kuće bile i dignute u zrak i zapaljene. Sve ostalo, od šupa do plastova sijena bilo je zapaljeno. Izgledalo je kao smišljeno paljenje pri povlačenju.

Da bi se uništilo takvu kuću od betona ili cigle s dinamitom, mislim – ako bi bilo posrijedi plansko razaranje u civilnom životu – bilo bi vam potrebno gotovo 50 kg dinamita, strateški raspoređenog na 4 ili više mjesta u zgradi.

Ali postoji velika razlika u načinu razmišljanja između civilnog i vojnog miniranja, jer se prilikom vojnog miniranja normalno stavlja više eksploziva no što je potrebno kako biste bili sigurni da ćete postići željeni učinak.

Dana 17. rujna otišao sam u selo Medak s Martinom Drewom iz Civilne policije početak rada mrtvačnice u školi u Medaku. Naša je zadaća bila pomoći u identifikaciji tijela u suradnji sa Srbima. Mi smo trebali pratiti i dokumentirati kad Srbi budu identificirali tijela. Rano ujutro preuzeli smo dva leša u bazi kanadskog bataljuna i prebacili ih u Medak. Ostala tijela su dopremili izravno u mrtvačnicu kanadski bataljun ili francuski bataljun.

Vreće s tijelima bile su označene s podacima o pokojniku.

Tijela ni u jednom trenutku nisu vadena iz vreća. Tijela bi bila iznijeta u vrećama na mjesto gdje se obavljala identifikacija. Plan je bio da se identifikacija izvrši prije mrtvozornikove istrage. Ali tamo je povremeno vladao haos.

Ako postoje razlike glede informacija o, primjerice, odjeći, boji odjeće, itd. između izvješća Civilne policije i mrtvozornika, to može biti zbog svjetla ili zbog problema u prevođenju.

Ja nisam bio nazočan 18. rujna, jer sam bio bolestan.

Dana 19. rujna, sastao sam se sa srpskim sucem, Željkom Lalićem, i srpskim patologom, Željkom Karanom, koji su pregledavali tijela. Za mene je to više bio šou ili egzibicija nego ozbiljan patološki pregled, jer se događalo tako brzo. Karan je za pojasom nosio veliki pištolj i bio odjeven u majicu kratkih rukava, dok je umetao dugačke cjevčice u rane na leševima. Djelovalo je jako grubo. Ali prema informacijama koje sam dobivao od prevoditelja, Karan je bio iskusan liječnik ili patolog.

S obzirom na brzinu pregleda, stekao sam dojam da je pregled vršen velikim dijelom u propagandne svrhe. Bio je to samo površan pregled tijela, i nije izvršena obdukcija. U najboljem slučaju utrošio bi 10 minuta po tijelu. Karanove je komentare zapisivala tajnica. Dijelove pregleda snimao je videokamerom neki Srbin u milicijskoj tamnoplavoj maskirnoj uniformi. Sva je komunikacija bila na srpskom, ali su nam dijelovi bili prevedeni. U to nas je vrijeme uglavnom zanimala identifikacija žrtava.

Leševi su u to vrijeme bilo stari između tjedan ili dva, bili su više-manje raspadnuti, napuhnuti i po njima je puzalo puno crva. Mislim da je u tim uvjetima teško razlikovati između rane iz vatrenog oružja i rane od šrapnela.

Mislim da je onaj srpski sudac koji je bio nazočan, trebao biti neka vrsta administratora pri pregledu. Ali nije ostavljao ozbiljan dojam. Djelovao je pijano, i tražio je novac da bi nam otkrio identitet leševa. Mi smo to odbili, no na kraju smo svejedno dobili te informacije.

Mislim da smo posljednja tijela u toj mrtvačnici u Medaku dobili oko 20. rujna. Nakon toga je odlučeno da ćemo prekopati po ruševinama sela i potražiti leševe, jer je još manjkalo nekoliko osoba. To je bila nemoguća zadaća, jer je bilo 165 kuća i još više zgrada. Nismo imali resursa ni opreme za to.

Uz pomoć informacija od izbjeglica, pretražili smo ostatke samo određenih kuća. Tad smo našli nekoliko leševa. Ništa nije zabilježeno o mjestima gdje nismo ništa pronašli.

Prigodom pretraživanja terena nekoliko dana nakon prve akcije pretraživanja, primijetio sam jednu kuću koja je dignuta u zrak a koja je bila potpuno namještena, s televizorom i ostalim. To je bilo u sjevernom dijelu Medačkog džepa, sjeverno od Divosela. To je jedina kuća raznijeta eksplozijom za koju sam primijetio da je bila potpuno namještena. Sve druge kuće koje su bile dignute u zrak bile su opljačkane prije no što su dignute u zrak. To je bila jedna od posljednjih kuća koje su dignute u zrak prije no što su se Hrvati povukli, prema riječima danskog vojnog promatrača UN-a, vjerojatno Hansena. Rekao mi je da je uskoro nakon što se zaustavio na raskrižju 6-700 metara odavde čuo eksploziju i poslije toga vidio kako su se hrvatski vojnici odvezli s tog mjesta.

Dana 24. rujna 1993. snimio sam nekoliko fotografija dva leša u uniformi koje smo našli tog dana, tijela #14 i #15 u izvješću Civilne policije. Dobio sam informacije od vojnika iz francuskog bataljuna da su ta tijela nađena u blizini Doma kulture u Strunićima, Divoselu, i ja sam otišao tamo. Taj je film razvijen i izrađene su fotografije i te su fotografije tad uključene u slikovni materijal Civilne policije. Dana 28. rujna fotografirao sam ženski leš koji je jako izgorio, ostalo je samo nekoliko kg mekanog tkiva.

Ukupno sam za vrijeme akcija pretraživanje terena snimio približno 7 rola filma, ali su mi ti ukradeni zajedno s fotoaparatom za vrijeme provale u postaju Civilne policije u Gračacu u noći između 2. i 3. listopada 1993., i nikad nisu pronađeni. Motivi su bili uglavnom isti koje je snimio i kanadski bataljun.

Izrađena su dva kompleta fotografija koje su snimili fotografi kanadskog bataljuna za vrijeme akcija pretraživanja terena. Jedan je bio pohranjen u postaji Civilne policije u Gračacu, a drugi u stožeru Civilne policije u Kninu. Kanadski je bataljun fotografirao samo prvih nekoliko dana pretraživanja terena. Ja sam uglavnom fotografirao poslije toga, jer sam puno radio u Medačkom džepu. Ali nije bilo mnogo snimljenih fotografija, jer je većina leševa dotad već pronađena.

Od svih izvješća koje bi napisao, uvijek bih poslao kopiju Civilnoj policiji u Kninu, jer su oni imali arhiv.

Kao časnik za humanitarna pitanja, puno sam kontaktirao s civilnim odjelom UN-a, uglavnom s Heather Felsinger i Göranom Stigmerom. Ne vjerujem da su oni puno samostalno istraživali, uglavnom su svoj rad temeljili na informacijama Civilne policije.

Imao sam utisak da u Medačkom džepu nije živjelo nijedno dijete ili tek nekoliko. U Ružičastoj su zoni ostali živjeti uglavnom stariji ljudi. Obitelji s djecom su uglavnom već izbjegle s tog područja. Jedna ili nekoliko obitelji s djecom živjele su na rubovima Medačkog džepa, blizu sela Medak, i njihove su kuće uništene.

Dobili smo informacije od izbjeglica da je romska obitelj koja je živjela u središtu Medačkog džepa, svi članovi obitelji – djeca i svi - pobijeni. Ali nismo uspjeli provjeriti da je takva obitelj tamo živjela ili da je nestala. Mislim da su to samo bile glasine, nismo našli potvrde za to. Načelnik milicije u Medaku, Tomas Slavko, i voditelj lokalnog Crvenog krsta – sjećam ga se kao "Zage" – ništa mi nisu spomenuli u vezi s takvom obitelji, a držao sam ih vrlo pouzdanima u takvim stvarima. Da je takva obitelj živjela u Medačkom džepu, ili da je nestala za vrijeme napada, mi bismo to znali. Nije bilo djece ni na jednom popisu nestalih osoba koji smo dobili.

Mnoge izbjeglice iz Medačkog džepa i okolnih područja skupile su se u javnom skloništu u Pločama. Nije bilo puno ranjenika među preživjelima. 41 osoba odvedena je u bolnice u Udbini i Kninu, od kojih 6 vojnika. Dvoje ili troje ranjenika imalo je rane od vatrenog oružja, ostalo su bile povrede od šrapnela.

Mnoge su izbjeglice pobjegle spasiti živu glavu čim su odjeknule prve eksplozije 9., i nisu bili svjedoci ostalog dijela napada.

Dana 28. listopada 1993., lokalne su nas srpske vlasti izvijestile da je 371 osoba živjela u uništenim kućama kad je došlo do napada 9. rujna. U to se vrijeme još 13 vodilo kao nestali, 25 su bili mrtvi, a 14 je bilo u hrvatskim zatvorima. Osim toga, nešto više od 50 srpskih vojnika poginulo je tijekom te operacije. Hrvati su vratili Srbima 52 poginula kod Korenice. Među njima je bilo 7 civila, ako se sve u bilo kakvoj vojnoj odori ubroji u vojnike.

Ne znam što je motiviralo Hrvate da vrata tijela, ali nije bilo neuobičajeno da zaraćene strane razmjenjuju poginule. Ne znam jesu li Hrvati dobili nešto za uzvrat, to bi mogao znati Štrbac iz lokalnih srpskih vlasti.

Kao što je spomenuto, u to je vrijeme još manjkalo 13 tijela. Ne može se isključiti mogućnost da je barem nekoliko od njih ostalo u ruševinama spaljenih ili raznijetih kuća, ali pretpostavljam da Hrvati nisu nužno vratili sva tijela koja su pokupili.

Kad sam se u svibnju 1994. sastao s hrvatskim šefom policije u Gospiću, u dva ili više navrata tamo je bio nazočan i hrvatski časnik koji je izjavio da govori nizozemski, engleski, njemački i francuski. Bio je plavokos, oko trideset pet godina. Po njegovu očito tečnom srpsko-hrvatskom pretpostavio sam da je Hrvat. Rekao nam je da je živio izvan Hrvatske. Taj čovjek nije bio Johannes Tilder, budući da sam vidio njegove fotografije. Poslije svibnja 1994. više ga nije bilo tamo, i morali smo nabaviti drugog prevoditelja. Premješten je u neku drugu jedinicu hrvatske vojske. Jednom mi je prigodom osobno rekao da se boji da će morati napustiti Gospić zbog zlodjela počinjenih za vrijeme medačke operacije.

Potvrđujem autentičnost sljedeće dvije videokazete, koje mi je poštom poslao istražitelj Egil Jacobsen prije razgovora. Potpisao sam se na naljepnice na obje kazete. Potvrđujem da su činjenice u njima prema mojim saznanjima točne i da se te videokazete mogu smatrati dijelom moje pismene izjave:

- 1) Videokazeta označena "Medački džep 09. 1993. 1"
- 2) Videokazeta označena "Medački džep 09. '93. 2"

Te sam dvije videokazete dobio od bivšeg voditelja novinske agencije TV-Reuter iz Beograda, Branimira "Bate" Grulovića. On mi ih je poslao u jesen 1997. Upoznao sam Batu Grulovića slučajno u Banja Luci u rujnu 1997. Prije sam već vidio videosnimku TV-Reutera, otprilike početkom 1994., i Göran Stigmer mi je rekao da Grulović ima kopije. Budući da mi je Ole Bröndun rekao da haški istražitelji počinju istraživati medački slučaj, i da žele razgovarati sa mnom, zamolio sam Batu Grulovića da mi nabavi te videosnimke. On mi je obećao da će nabaviti kopije iz arhive TV-Reutera u Beogradu, i mjesec ili dva kasnije dobio sam te dvije videokazete od Grulovića preko predstavnika UN-a na Palama. Dao sam ih Oleu Bröndumu kako bi ih on poslao istražitelju Egilu Jacobsenu.

Nisam pogledao kazete kad sam ih primio, jer nisam posjedovao potrebnu opremu. Koliko sam ja shvatio, kazete bi trebale sadržavati snimke koji je načinila snimateljska ekipa TV-Reutera u i oko Medačkog džepa u rujnu 1993.

Potvrđujem autentičnost sljedećih dokumenata koje sam napisao, sastavio, ili su na neki drugi način prošli kroz moje ruke dok sam bio na misiji u bivšoj Jugoslaviji. Potpisao sam se na

svaku stranicu tih dokumenata. Potvrđujem da su činjenice sadržane u njima prema mojim saznanjima točne i da se ti dokumenti mogu čitati kao dio moje pismene izjave:

1) Izborni popis stanovništva za Počitelj, 18 stranica. (Označeno sa A)

Već sam vidio ovaj ili sličan popis. Vidio sam taj tip popisa u uredu Opštinske uprave u Medaku, gdje su nam ih dali Srbi. To su izborni spiskovi. Brojevi - npr. "Počitelj 63" ili slično - odnose se na kućni broj u Počitelju gdje je ta osoba živjela. Rečeno mi je da broj (370) jest ukupan broj ljudi koji je živio na tom području u vrijeme napada. Na ovom popisu oni su svi navedeni da spadaju u općinu Počitelj. Nisam siguran, ali sam imao dojam da su na tom popisu ljudi bili navedeni kao stanovnici Počitelja premda su bili iz Divosela ili Čitluka. Svi službeni dokumenti od prije rata ostali su u Gospiću, na hrvatskoj strani, i stekao sam dojam da su Srbi pokušavali načiniti nove popise po novom sustavu.

Pretpostavljam da je to popis svih osoba koje su živjele u Medačkom džepu prije napada, ali nisam siguran. Štrbac iz srpske uprave bi to mogao potvrditi. A možda bi to mogao verificirati i predstavnik lokalnog Crvenog krsta, "Zaga".

2) Izvješće: Leš #3 – Pejnović, Mile – pregled tijela (Označeno sa B)

Sjećam se tog izvješća, i u dnu dokumenta je moj popis.

3) Tri izvješća:

Leš #2 – Krajinović, Nedeljka – pregled tijela (Označeno sa C/1)

Leš #1 – Krajinović, Stana - pregled tijela (Označeno sa C/2)

Leš #4 – Rajčević, Sava - pregled tijela (Označeno sa C/3)

Te dokumente nisam potpisao ja, već čini se Martin Drew iz Civilne policije. Ja sam bio nazočan za vrijeme tih pregleda.

Leš #4 je tijelo koje su ona dva Srba za koja se u izvješću kaže da su je identificirali, najprije pogrešno identificirali. Napisao sam u vezi s time posebno izvješće, vidi dolje.

Izvješće: Identifikacija jednog leša u Medačkom džepu – 1 stranica. (Označeno sa C/5)

To je izvješće koje sam ja sastavio u vezi s ponovnom identifikacijom leša #4, vidi gore.

4) Izvješće: leš # 12 – Tizić, Luka – pregled tijela (Označeno sa C/4)

To je moj potpis u dnu dokumenta.

5) Izvješće: lokacija # 12, 24. rujna 1993., 2 stranice (Označeno sa D/1-D/2)

Prepoznajem da sam to izvješće napisao ja. Tijelo označeno kao leš # 14 sigurno je ubijeno iz vatrenog oružja. Iznad njegova desnog oka nalazila se jasna ulazna rana te odgovarajuća velika izlazna rana na zatiljku. Teško mi je shvatiti kako je srpski patolog, dr Karan, mogao zaključiti da su povrede tog čovjeka bile uzrokovane eksplozijom. Po meni je on očito bio ubijen iz vatrenog oružja.

Činilo mi se da je bi ustrijeljen iz blizine, i zbog povreda i zato što je tijelo nađeno u šumi slabe vidljivosti. Bilo je teško vidjeti dalje od otprilike 15 metara kroz stabla i lišće. Činilo se teško vjerojatnim da bi bio pogođen ikako drukčije nego iz blizine.

To je bio krupan muškarac, a preko desnog ramena imao je prebačenu platnenu torbu.

6) Izvješće: lokacija # 14, 26. rujna 1993. (Označeno sa E/1-E/3)

3 stranice uključujući crtež i rukom pisanu izjavu.

Prepoznajem da sam to izvješće napisao ja. Za kosti nađene na tome mjestu se dan poslije ispostavilo da nisu ljudske, koliko se ja sjećam.

Tekst napisan flomasterom u jednoj kući – očito prije no što je zapaljena – fotografirala je Civilna policija.

7) Izvješće: lokacija #15, 26.-27. rujan 1993. (Označeno sa F/1-F/2)

2 stranice uključujući crtež.

To je moje izvješće. Popratni crtež nacrtao je moj kolega Hassen Bouzidi, koji je bio sa mnom.

Ta je žena očito pogodena u potiljak. Osobno sam pregledao tijelo na mjestu na kojem je nađeno. Okrenuo sam tijelo. Na zatiljku se nalazila ulazna rana, a pri izlazu joj je metak raznio lice. Ako patolog zaključi da je ta povreda bila posljedica eksplozije, ne mogu to povjerovati. Kad sam to tijelo vidio na licu mjesta, nije na njemu bilo tragova šrapnela ili eksplozije.

Imao sam dojam da joj je desne prste djelomice amputirao oštar predmet.

Blizu nje je ležala uginula svinja. Koliko se sjećam, i svinja je bila ubijena iz vatrenog oružja.

8) Izvješće: lokacija # 16, leš # 18, 28. rujan 1993. (Označeno sa G/1-G/2)

2 stranice uključujući i crtež.

To je moje izvješće. Crtež je načinio jedan drugi pripadnik Civilne policije koji je bio sa mnom.

9) Izvješće: ispravak razgovora s Jovančević Obradom od 24. 09. 93. (Označeno sa H)

To sam izvješće napisao ja.

10) Izvješće: razgovor s osobom uhvaćenom prilikom napada na Medački džep – 3. studenog 1993. Radaković Milka – 2 stranice (Označeno sa I/1-I/2)

To sam izvješće napisao ja. Mislim da se sjećam da je jedan od leševa koje smo pronašli bio njezin suprug.

11) Izvješće: razgovor s osobom uhvaćenom prilikom napada na Medački džep - 5. studenog 1993. – Matić, Nikola – 2 stranice (Označeno sa J/1-J/2)

12) Izvješće: lokacija # 17, leš # 19, 23. ožujak 1994. 1 stranica (Označeno sa K)

To je moje izvješće.

Bio sam skeptičan glede patologova zaključka da joj je prerezan grkljan, jer je tijelo ležalo vani pola godine, i ostalo je malo toga osim kostiju.

Prilikom današnjeg razgovora, predajem istražitelju crno-bijelu fotografiju (označenu sa K/1) snimljenu kad smo našli tijelo. Tu je fotografiju snimio fotograf kanadskog bataljuna koji je pošao s nama na lice mjesta kako bi snimio fotografije. Primjerak koji imam u vlasništvu je kopija, jer je identična fotografija bila priložena originalnom izvješću.

Kao što vidite na slici, lubanja leži na zemlji.

13) Izvješće: razgovor 31. svibnja 1994. s Dmitrović, Đurom – 2 stranice (Označeno sa L/1-L/2)

784

Prijem 05018182

To sam izvješće napisao ja. Kasnije sam doznao da je osoba koja se spominje kao “vozač automobila” Obrad Jovančević, isti onaj s kojim je razgovor obavila Civilna policija 24. rujna 1993.